

Hlavní stránka [Maroko](#)

Marrákešské koželužny (tanneries)

Jak naletět.

GPS 31.6337142N, 7.9788747W

Návštěva koželužny v Marrákeši může být skvělým příkladem jedné z mnoha cestovatelských chyb.

Poučte se od Američanů

Koželužny (továrny pod širým nebem, kde se ručně zpracovává a barví kůže) jsou údajně oblíbeným turistickým místem v Marrákeši - jsou na ně nápisy po celých súdech a nemůžete ujít ani metr, aniž by na vás nevyskočil místní a neřekl: „Koželužny? Koželužny?“ v naději, že vás tam za poplatek zavedou.

Naší první chybou bylo, že jsme si neudělali dostatečný průzkum: o koželužnách v Marrákeši jsme slyšeli jak od kamaráda, tak z každé turistické mapy ve městě, ale nezávislý průzkum by nás mnohem lépe připravil na to, co mělo přijít.

Když jsme se vydali ke koželužnám, atmosféra se téměř okamžitě změnila oproti té v súdech: tohle nebyla „dobrá“ část města. Ženy a děti na ulicích začaly mizet a nahradili je stále agresivnější muži, kteří se dožadovali, abychom je odvezli do koželužen.

„Žádný průvodce! Žádné peníze!“ křičeli na nás.

„Špatná cesta! Vezmu vás!“ volali pokaždé, když jsme jen nepatrně zaváhali nad odbočkou.

Začali jsme si připadat ztracení: náš telefon (na který jsme se stále snažili nedívat) říkal, že jdeme správným směrem, ale že by to bylo ono? Vypadalo to správně, ale tohle nebyla turistická oblast. V dohledu nebyli žádní další zjevní turisté.

Jak se ukázalo, dalšího turistu bychom spatřili až dlouho po skončení naší návštěvy koželužny. S rostoucím neklidem jsme setřásli další čtyři „ne-průvodce“ a nešťastně snášeli jednoho, který trval na tom, že půjde vedle nás... dokud nechtěl, abychom odbočili do boční ulice. „Špatně!“ volal, když jsme pokračovali dál, (správně) důvěřující Googlu. Trval na svém: „Mají zavřeno! Beru vás!“ než se nakonec rozplynul.

Ulevilo se nám, že jsme se ho zbavili, ale nyní jsme byli bez doprovodu značek: zleva k nám přistoupil kluk s oranžovými rukama.

Ten byl jiný než ostatní. Držel s námi krok. Předvedl své oranžové dlaně jako „důkaz“, že „pracoval“ v koželužnách (možná je to pravda). Neměli jsme ho rádi, chtěli jsme, aby zmizel - ale on stále trval na tom, že nás „vezme“ do koželužen.

„Žádný průvodce! Žádné peníze!“

Takže tady je náš hlavolam: každý ví, že v Maroku nemáme následovat „průvodce“. Ale co se stane, když oni následují vás? Kluk s oranžovými rukama nás nenechal odbočit - prostě nás pronásledoval po cestě, kterou jsme už sledovali.

Když jsme se zastavili, zastavil se i on. Opakované odmítnutí pomoci mělo za následek jen další naléhání: „Žádný průvodce! Žádné peníze!“

Upřímně řečeno, měli jsme se vrátit. Otočit se a prostě to celé považovat za prohru.

Ale neudělali jsme to. Místo toho, ještě než jsme se mohli rozhodnout, co dál, náš kluk s oranžovými rukama nás předal šéfovi: štíhlému, velmi vysokému, velmi starému muži, který nám do rukou vrazil mentolku a představil se jako „manažer“ koželužny, který nás provede „koželužnou“.

Očividně to nebyl manažer, a tady přichází naše další chyba: nedomluvili jsme se na ceně.

Hloupost. Hloupé, hloupé, hloupé. Tuhle hru známe. Víme, že se máme vždycky nejdřív dohodnout na ceně. Věřte mi, že tohle nebyl typ obchodu, kde by byla cedule s cenou prohlídky.

Když se ohlédnou zpět, mohu si tuto šílenost omluvit pouze tím, že (1) jsme si tak oddechli, že jsme koželužny skutečně našli a neskončili ztraceni, že jsme nereagovali dostatečně rychle, a (2) tyto lidé jsou se svým plánem velmi uhlazení.

Hustler nás provedl dvěma koželužnami: berberskou a arabskou. Byly zajímavé a zápach nebyl tak hrozný, jak lidé říkají (mátu jsme vzdali po pár minutách). „Prohlídka“ trvala snad 15 minut, následovala návštěva obchodu s koženým zbožím.

Tuhle hru jsme očekávali: vypili jsme mátový čaj, důrazně odmítli cokoli koupit a odešli s mírně nakvašeným hustlerem, který se po našem odmítnutí koupit zboží neúspěšně snažil zachovat „přátelský“ přístup.

A pak začala zábava.

Protože kdo na nás čekal v této úzké a opuštěné postranní uličce? Jediný a jedinečný kluk s oranžovými rukama, jeho „Žádný průvodce! Žádné peníze!“.

Aha.

Ne že bychom až do této chvíle nevěděli, že nás někdo podvedl. Ale když jsem ho tam viděl čekat, běhal mi mráz po zádech: tohle byla velmi organizovaná skupina. Na jedné straně kluk s oranžovými rukama, na druhé šéf.

Šéf požadoval zaplacení: 200 dirhamů (20 USD). Běžná sazba nám v té době nebyla známa (další chyba, jen pro vaši informaci, je to 2-3 USD), ale věděli jsme, že 200 dirhamů je zlodějina.

Nabídli jsme 100 dirhamů.

„Ne, 200 - to jsou chudí lidé, pomáhejte chudým lidem.“ Šéf zvýšil hlas, Oranžák se přiblížil: zastrašování bylo v plném proudu.

Fajn... dvě stě. Byli jsme podráždění, ale v tu chvíli jsme chtěli prostě vypadnout.

Ted' bych si rád udělal pečlivý obrázek: na téhle malé silnici jsme byli extrémně izolovaní. V okolí nebyli žádní další turisté. Byli jsme tam my, Oranžák, Šéf a pár dalších koželužských kamarádů, kteří se mleli v pozadí.

Oranžák nás gestem vyzval, abychom ho následovali zpět na „Velké náměstí [Jemaa el-Fnaa]“.

Naše možnosti byly omezené: mohli jsme ho následovat (po správné cestě podle map Google). Mohli

jsme projít kolem Šéfa, kolem koželužen a dalších koželužských dělníků a pokusit se vrátit cestou, kterou jsme přišli. Nebo jsme mohli jít jinou boční ulicí, která byla ještě izolovanější.

A jéje.

Šli jsme správným směrem a Oranžovoruký nás sledoval.

„To je v pořádku!“, prosili jsme. „Máme mapu. Nepotřebujeme průvodce! Ne, děkuji. Non, merci. La, shokran.“

„Žádný průvodce! Žádné peníze!“ opakoval.

Vpravo.

Tak jsme šli: my se ho snažili setřást, on nás odmítal pustit. Naše mysl se předháněla ve vyhodnocování situace: „Jsme v nebezpečí? Máme udělat scénu? Máme se vrátit?“

Drželi jsme se za ruce a doufali.

Oranžák najednou ukázal skrz bránu: „Jardin Majorelle!“

Hm, ne.

Věděli jsme, že to není Jardin Majorelle, protože je na druhé straně města a my umíme číst v mapě. Ale přes bránu jsme viděli palmy a pěstěnou trávu a v Marrákeši je spousta zahrad. Zastavit tady by nám dalo příležitost zbavit se Oranžovoruce mnohem dřív, než se potýkat s tím, že nám bude celou cestu až na „Velké náměstí“ v patách, a tak jsme se rozhodli vejít dovnitř a pokusit se ho přechkat.

Špatný nápad. Špatný, špatný nápad.

Proč? Protože jakmile jsme prošli bránou, bylo nám jasné: tohle je jakási „zahrada“, ale nikdo jiný tam není. Byli jsme úplně sami.

Oranžovoruký chlapík prohlásil: „Teď mi zaplatíš.“ a prohodil pár vět.

Odmítli jsme. Nepotřebovali jsme průvodce, řekli jsme ne, řekl jsi žádné peníze, jdi pryč.

„500 dirhamů [50 USD].“

„Ne.“

... A pak se objevili čtyři jeho kamarádi.

Začala se stupňovat panika.

Snažili jsme se odejít, oni nás silou pronásledovali - sahali Jeremymu na rameno, tlačili se na nás: „Zaplatte mu! Chudáci lidi. Pomozte chudákům. On vám pomůže. Zaplatte!“

V tu chvíli jsem udělal rozhodnutí „bojuj, nebo uteč“, které zabralo, ale stejně si nejsem jistý, jestli bylo chytré: křičel jsem.

„HEJ! ZPÁTKY. OFF.“

Fungovalo to... tak nějak. Ustoupili a my jsme začali silou kráčet zpátky, kudy jsme přišli.

„Proč se tak zlobíš?“ dožadovali se teď, „Proč křičíš?“

Byli ohromení, ale ještě se úplně nevzdávali: Oranžák teď trval na 200 dirhamech.

Jeremy mu vrazil do ruky 10 dirhamů (1 USD) a za zvuků urážlivého křiku mužů jsme utekli: ven ze „zahrad“, za roh a naštěstí jsme rychle skončili zpátky na hlavní silnici. Nasedli jsme do prvního taxíku, který jsme našli (a nejprve se dohodli na ceně), a spěchali zpátky do Jemaa el-Fnaa, zpátky k turistům, zpátky do bezpečí.

Náš adrenalin byl stále ještě vysoko, ale v autě jsme se mohli několikrát zhluboka nadechnout: bylo po všem. Stát se obětí marrákešského koželužského podvodu je bezpochyby jedna z nejnervóznějších věcí, které se nám na našich cestách přihodily - a objektivně vzato to ani tak nervózní nebylo!

Bylo to uprostřed dne, peněžní částka byla malá, a i když šlo o zastrašování, hrozilo nám nějaké skutečné fyzické nebezpečí? Chtěli nás ti muži přepadnout?

Upřímně řečeno, pořád si nejsem jistá, ale přikláním se k tomu, že ne. Později jsem se podíval na recenze koželužen na Trip Advisoru, a i když vyprávějí náš příběh na sto různých způsobů, neviděl jsem žádné zprávy o skutečném násilí.

Po prožitých událostech jsem se nad nimi vážně zamyslela a svou reakci mohu rozdělit do tří částí: strach, rozhořčení a empatie.

Naše zkušenost s marrákešským koželužským podvodem nám jako cestovatelům hodně pomohla vyrůst: udělali jsme mnoho chyb (neotočili jsme se, když se začaly dít divné věci, v Jeremyho peněžence bylo vidět příliš mnoho peněz, což omezilo naši možnost smlouvat po „prohlídce“, nezjistili jsme si důkladněji, co nás čeká, nechali jsme se unést a nesouhlasili s cenou za prohlídku předem) a rozhodně doufám, že žádnou z nich už neuděláme.

Musím přiznat, že jsem stále poněkud rozhořčena: tito muži nás okradli zastrašováním. Záměrně v nás vyvolávali pocit ohrožení a vyhrožovali nám, aby z nás dostali peníze, a tak trochu jim to vyšlo. Upřímně řečeno, nejsem si jistá, jestli mě víc štve to první, nebo to druhé.

Ale nakonec se snažím mít empatii.

Když vás někdo podvede, bolí to bez ohledu na finanční částku. Ale když pominu jejich pokusy nás obvinít, jsou to opravdu chudáci. Těch 18 dolarů pro nás znamená jen málo, ale může to mít dopad na život jejich rodin. Nezbyvá mi než doufat, že i když k nám byli tito lidé krutí, jsou to slušní lidé ve své komunitě, kteří peníze dobře využili.

Proto jsem to (většinou) nechala plavat.

Pokud se chcete vyhnout podvodům s koželužkami v Marrákeši, doporučuji toto:

Rozmyslete si návštěvu koželužen.

Prohlídka byla dostatečně zajímavá, ale nebyla fascinující. I bez všeho toho šílenství kolem vstupu a výstupu byla samotná atrakce poměrně průměrná - a ne tak fotogenická, jak byste si možná představovali, a rozhodně méně než působivé marrákešské souky.

Pokud nemáte velký zájem o kůži, o mnoho nepřijdete a zvážil bych, zda koželužny z vašeho marrákešského itineráře vynechat.

Jedte ve skupině.

Nedokážu ani vyjádřit, jak bezpečněji bych se zde cítila ve skupině šesti nebo osmi lidí - a rozhodně,

rozhodně nechodte sami.

Do přední kapsy si dejte pár dirhamů a peněženku nechte v bezpečí.

To platí pro mnoho situací, ale rozhodně bych se přimlouvala za praktikování tohoto tipu na cestování po Marrákeši.

Vydejte se tam uprostřed dne.

Rozhodně se nejedná o aktivitu za úsvitu nebo večer.

Pokud můžete, vezměte si taxi.

Taxíky v Marrákeši jsou poměrně cenově dostupné: 2-4 dolary kdekoli v medíně a vyplatí se za ně zaplatit, abyste se vyhnuli obtěžování „průvodci“.

Pořídte si vlastního průvodce.

Můžete si najmout průvodce, kteří vás provedou Marrákešem na půl nebo celý den, a vaše ubytovna vám pravděpodobně pomůže najít někoho „legálního“. Pomohou vám prozkoumat město a budou vás izolovat od „ne-průvodců“, zejména v blízkosti koželužské oblasti.

Zobrazeno: 26 x

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

https://cesty.in/marrakesske_kozeluzny

Last update: **2024/05/30 18:50**

